

skridt i Forhold til, hvad Venstre her i Folketinget stillede i Udsigt. Navnlig med Hensyn til Skattebevillingsretten, og hvad der kan komme ind under Tillægsskatten, hvor Venstre her i Tinget stillede sig absolut paa det Standpunkt, at ind under Tillægsskatten maatte kun komme Udgifter i Anledning af denne Lov, betyder det en væsentlig Forbedring for alle de smaa Skatteydere, at det er lykkedes mig i Landstinget at faa Flertallet til at føre ind under denne Tillægsskat, som man kan fritage de smaa Skatteydere for, en hel Række af overordentlige Udgifter i det forløbne Aar. Endvidere betyder Lovforslaget i Landstingets Affattelse i Forhold til Venstres Forslag den Forbedring, at Venstre her i Tinget vilde tage af de 5 Mill. Kr. Krigsskat 1 Mill. Kr. og uddele til Kommunerne uden Forpligtelse til at foretage Dyrtidsforanstaltninger derfor, medens Beløbet i Landstinget er indskrænket til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saaledes som det var foreslaet fra Regeringens Side. Endvidere er Statstilskuddet i Landstinget forhøjet fra 3 Kr. til 3 Kr. 50 Øre, saa at der derigennem ydes Vederlag for den skete Ophævelse af et Par ældre gældende Love, en Ophævelse, som Venstre henede stillede Forslag om, og som vilde have forringet Statstilskuddets Betydning. Paa visse Punkter er Lovforslaget altsaa bedre.

Det ærede Medlem pegede dernæst paa et Punkt, hvor der utvivlsomt er sket en Forandring og en Forandring, som ikke er nogen Forbedring, nemlig at der er sat en Grænse ved 10 Kr. for det Beløb, som Kommunerne maa anvende til Foranstaltninger efter Loven. Jeg er imidlertid af den Opfattelse, at den Forringelse, Lovforslaget paa dette Punkt har lidt, desværre væsentlig er af teoretisk Natur. Jeg frygter nemlig for, at saaledes som Lovforslaget nu er affattet efter det Krav, Venstre oprindeligt stillede her i Folketinget, nemlig at Foranstaltningerne kun maa have en ganske bestemt Karakter, vil Resultatet let blive, at Loven ingenlunde bliver brugt til Bunds ude i Kommunerne, saaledes at man ikke paa nogen Maade naar Maksimumsgrænsen. Naar jeg siger, at jeg frygter for, at Loven ikke vil blive brugt til Bunds ude i Kommunerne, ligger deri ikke, at jeg tror, Kommunerne ikke vil benytte denne Lov saa godt, de formaar, og med saa stor Villighed som muligt; men der ligger deri dette, at i en stor Række Kommuner vil der til Foranstaltninger af den Art, hvortil Lovforslaget nu er begrænset, ikke behøves det store Beløb, som

her er foreslaet, medens Kommunerne, hvis de havde haft fri Ret til at anvende Pengemidlerne til forskelligartede Foranstaltninger, som nu er udelukkede, vilde have haft fuld Opfordring i de foreliggende Forhold til at bruge Loven helt ud. Jeg vil imidlertid haabe, at Kommunerne i saa høj Grad, som Loven overhovedet muliggør, vil benytte sig af det Tilskud, som her gives fra Statens Side, og anvende disse Midler til Modvirkning af Dyrtidens Følger. Jeg vil indtrængende og oprigtigt haabe, at alle de Medlemmer af Partiet Venstre, som har været særlig medvirkende til, at Lovforslaget har skiftet Karakter, og som i forskellige Kommuner har en ikke ringe Indflydelse, vil medvirke til overalt, hvor de formaar det, at Loven, med den Begrænsning, den nu har faaet, bliver benyttet saa stærkt som overhovedet muligt, saa at Midlerne kan komme Befolkningen til gode.

Ordføreren (N. Frederiksen): Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) sammenlignede ved denne Sags anden Behandling den Hjælp, der ydes de indkaldte Familier igennem Hjelpekasserne, med den Hjælp, der skal ydes efter denne Lov, for at understrege, at man ikke kunde tale alt for meget om Fattighjælp og en Fattiglov uden Fattighjælps Virkning. Jeg vil benytte Lejligheden til at protestere mod den Sammenligning. Den holder ikke Stik. Naar man gennem Hjelpekasserne yder en indkaldts Familie Understøttelse, saa giver man vedkommende Familie et Vederlag, fordi Staten lægger Beslag paa Forsorgerens Erhvervsmulighed, og jeg synes, at det kan være vedkommende Familie ret, ligegyldigt, gennem hvilken Institution Staten udbetaler dette Vederlag. Helt anderledes stiller Forholdet sig, naar en Statsborger, der arbejder hver Dag efter bedste Evne for at ernære sig og sine, alligevel af Forholdene tvinges til at gaa til Hjelpekassen og bede om et maanedligt Tilskud. Der er stor Forskel paa den Følelse, som vedkommende Statsborger maa nære, naar han indkasserer sin Understøttelse, og den Følelse, hvormed en indkaldt Arbejder kan modtage Tilskuddet.

Jensen-Sønderup: Jeg maa tilstaa, at jeg forstaar ikke den ærede Ordfører. Det er jo ikke alle indkaldte Familier, der faar af Hjelpekasserne, det er dem, der bliver anset for at trænge dertil, saa jeg synes, at Sammenligningen er fuldstændig korrekt. Det ærede Medlem taler dernæst om, at her skal Folk, der stræber alt det, de kan,